

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: S. M., narozen X
státní příslušník Ruské federace
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPU-81454-26/ČJ-2025-040022-DB-ZZC ze dne
28. 4. 2025

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2025 žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajistila žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7 téhož zákona stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 27. 4. 2025 v 11:20 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobce obecně uvedl, že žalovaná je povinna ve všech případech vážit možnost užití mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince. Konstatoval, že se domníval, že může legálně překročit hranice Chorvatska, cestovat po Evropské unii a podat další žádost o mezinárodní ochranu v Německu. Podotkl, že má finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé rodiny zpět do Chorvatska. Podle žalobce tak nebyl dán důvod k jeho zajištění a měla být užita mírnější opatření.
3. Žalobce namítal, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle žalobce všeobecné a dostatečně se nezabývá jeho konkrétní situací. Podotkl, že zajištění je mimořádný institut a jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Pokud žalovaná nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě, podle žalobce přestává být zajištění oprávněné. Dále poznamenal, že žalovaná je povinna důkladně posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění, a tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu; v opačném případě nemá skutková podstata, z níž žalovaná vychází, oporu ve spisu.
4. Podle žalobce nedostála žalovaná povinnosti předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Žalovaná rovněž nevzala v úvahu skutečnosti, které žalobce uvedl při podání vysvětlení ohledně vrácení se do Chorvatska v případě propuštění.
5. Žalobce uzavřel, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí odůvodnila jen obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení žalobcovy osobní svobody a aniž vysvětlila, proč přistoupila k jeho zajištění. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření popsala klíčové skutkové okolnosti a podotkla, že žalobce splňuje veškeré předpoklady pro zajištění a následné předání. Připomněla, že žalobce vstoupil a pobýval na území České republiky neoprávněně a předtím podal v Chorvatsku žádost o azyl, tudíž spadá do působnosti nařízení Dublin III. Dne 9. 5. 2025 obdržela žalovaná oznámení dublinského střediska, že Chorvatsko přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Česká republika tak má šest týdnů na realizaci předání žalobce do Bulharska a dublinské středisko požádalo o prodloužení zajištění do 19. 6. 2025. Žalovaná konstatovala, že je jí z vlastní činnosti známo, že předání do Chorvatska je reálné a možné. Uvedla, že se zabývala případnými překážkami bránícími žalobcovu předání včetně systémových nedostatků. Žalovaná zdůraznila, že cizinec si nemůže vybírat stát, ve kterém požádá o mezinárodní ochranu s využitím nelegálního tranzitu přes ostatní státy Evropy. Podle žalované nechtěl žalobce v Chorvatsku setrvat, jeho cílem bylo Německo, kam se chtěl dostat za každou cenu. Podotkla, že žalobce neoznačil žádnou překážku, která by mu bránila v návratu do Chorvatska, a jeho tvrzení, že ničemu nerozuměl, označila za nevěrohodné. Žalovaná upozornila, že žalobce nerespektoval platné právní předpisy a ignoroval azylový systém Evropské unie. Podle žalované je tak dán jasný předpoklad, že předpisy nadále nebude dodržovat, dokud nedosáhne cíle své cesty. Přijaté opatření považovala žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za nezbytné a přiměřené sledovanému účelu. Dodala, že ani žalobcův soukromý a rodinný život nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právních předpisů a že žalobcův věk a zdravotní stav nejsou překážkou jeho přemístění.

7. Podle žalované bylo u žalobce prokázáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž pobýval na území České republiky neoprávněně, má být předán do země, která s Českou republikou přímo nesousedí, žalobce nemůže oprávněně samostatně do Chorvatska cestovat, vědomě nesetřval v Chorvatsku do konečného posouzení své žádosti a neoprávněně cestoval přes další státy Evropské unie. Žalovaná shrnula, že za daných okolností nemohla spoléhat na žalobcovo tvrzení, že po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců odcestuje do Chorvatska. Žalovaná uvedla, že se zabývala i možnostmi užití mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců; žalobcova tvrzení však neskýtají jistotu, že se nebude skrývat před výkonem přemístění. Žalobcovo prohlášení, že nevěděl o potřebnosti povolení ke vstupu a pobytu a o povinnosti setrvat na území Chorvatska, pokládala žalovaná za účelové a odmítla jeho snahu obviňovat chorvatské orgány z nedostatečného poučení v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
8. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

9. Žaloba není důvodná.
10. Soud předesílá, že každý žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
11. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez upřesnění vztahu ke svému případu uvedl, že zajištění je mimořádný institut, jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli a že zajištění přestává být oprávněné, pokud žalovaná nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě. Žalobce totiž neupřesnil, jak konkrétně se tyto jím obecně uváděné skutečnosti projeví v jeho případě, v čem konkrétně žalovaná pochybila a jak to zasáhlo do jeho práv.
12. Žalobce dále obecně tvrdil, že žalovaná je povinna důkladně posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění, a tyto skutečnosti musí být doloženy ve spisovém materiálu; v opačném případě nemá skutková podstata, z níž žalovaná vychází, oporu ve spisu. Soud k tomu uvádí, že v nyní řešené věci nejde o prodloužení zajištění. Uvedená námitka se tedy mýlí s předmětem daného řízení. Žalobce ostatně ani neupřesnil,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jaké konkrétní skutečnosti nejsou doloženy ve spisovém materiálu. Stejně tak žalobce neuvedl, v čem konkrétně mělo spočívat jím obecně namítané nesprávné a nedostatečné zjištění stavu věci.

13. Těmito žalobcovými tvrzeními, která nedosahují kvality žalobních bodů, se soud blíže nezabýval.
14. Nejprve se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná bez řádného odůvodnění stanovila nepřiměřenou délku zajištění a své rozhodnutí zdůvodnila jen obecnými úvahami, aniž by se zabývala jeho situací a proporcionalitou omezení jeho svobody.
15. Soud připomíná, že podmínky pro zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie (zde Chorvatsko) upravuje § 129 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho odstavce 1 platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Z odstavce 3 věty první téhož ustanovení plyne, že *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení*.
16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že nelze uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. strany 4 až 6 napadeného rozhodnutí). Konstatovala, že žalobce na území České republiky nikoho nemá, nikoho zde nezná. Podle žalované si tak žalobce není schopen zajistit ubytování a nemůže dodržet navazující podmínky zvláštního opatření. Zdůraznila, že z žalobcova jednání je zřejmé, že pokud by byl propuštěn na svobodu, nesetřval by na území České republiky, ale opět by se pokusil dostat do Německa, neboť jeho primárním cílem bylo požádat tam o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalované žalobce zjevně zneužil azylový systém smluvních států, neboť si byl vědom toho, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Chorvatsku, a přesto nerespektoval podmínky, které mu byly stanoveny v rámci jeho Chorvatskem přijaté žádosti o mezinárodní ochranu, Chorvatsko opustil s cílem podat další žádost, tentokrát v Německu. Žalovaná uzavřela, že žalobce by nedodržel podmínky zvláštního opatření zdržovat se na konkrétní adrese, být přítomen pobytové kontroly ze strany policie a pravidelně se hlásit. Podle žalované nepřicházelo v úvahu ani složení finanční záruky, neboť žalobce nevlastnil dostatek finančních prostředků a na území České republiky se nenacházela žádná osoba, která by za něj mohla finanční záruku složit. Dodala, že není možné, aby žalobce, který není držitelem platného povolení k pobytu, svévolně cestoval po schengenském prostoru.
17. Dále žalovaná poukázala na to, že bude rozhodnuto o předání žalobce do Chorvatska jakožto státu, který je příslušný k posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Takovou žádost žalobce podal dne 25. 4. 2025 právě v Chorvatsku. To žalovaná ověřila na základě výsledků z evidence EURODAC. Žalovaná současně uvedla, že Česká republika nesousedí s Chorvatskem, tudíž je splněna podmínka vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
18. Žalovaná rovněž vysvětlila, proč stanovila dobu trvání zajištění na třicet dnů (srov. stranu 10 napadeného rozhodnutí). V této fázi mohla žalovaná stanovit dobu trvání zajištění v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III nejvýše na jeden měsíc, neboť ještě nebyla podána žádost o přijetí žalobce zpět do Chorvatska (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017-29, nebo ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019-35). Žalovaná přitom v této fázi nemohla předjímat, kdy a zda vůbec jí bude doručen souhlas Chorvatska s přijetím žalobce zpět. Uvedenou maximální zákonnou dobu trvání zajištění tak žalovaná zjevně respektovala a současně srozumitelně a na základě zřejmých faktů – přezkoumatelně – vysvětlila, proč bylo třeba volit právě danou dobu.

19. Soud tedy shledal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč žalobce zajistila, a to nikoli jen obecnými úvahami a šablonovitě, nýbrž konkrétními okolnostmi vztahujícími se přímo k osobě samotného žalobce. Vzhledem k tomu, že žalovaná zdůraznila nejen žalobcův nelegální vstup a pobyt na území České republiky, ale též jeho přístup k evropskému azylovému systému (nerespektování pravidel, zneužití systému) a jeho neúspěšnou snahu dostat se do Německa jakožto cílové země, dostatečně odůvodnila omezení žalobcovy osobní svobody i z hlediska jeho přiměřenosti. Žalovaná se rovněž řádně zabývala možnými systémovými nedostatky azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Chorvatsku (srov. stranu 8 napadeného rozhodnutí).
20. Vycházejí z těchto zjištění soud uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností. Zároveň soud nesdílí žalobcovo přesvědčení, že žalovaná nevysvětlila, proč žalobce zajistila. Naopak, žalovaná v napadeném rozhodnutí jasně a srozumitelně popsala důvody, které ji k tomu vedly, a zdůvodnila, v čem spatřuje splnění zákonem a judikaturou vyžadovaných podmínek pro zajištění cizince. Současně řádně zvážila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a dostatečně odůvodnila, proč tuto možnost v žalobcově případě nevyužila.
21. Dále se soud zaměřil na námitky zpochybňující závěry žalované o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
22. Předně soud připomíná, že podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců *police zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně upozornila na to, že z žalobcova jednání je zřejmé, že v případě propuštění na svobodu by nesetřval na území České republiky a opět by se pokusil dostat na území Německa, neboť jeho primárním cílem bylo podat si žádost o udělení mezinárodní ochrany právě v Německu. Podle názoru soudu tak není pochyb o tom, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Zvláštní opatření za účelem vycestování tak nebylo možné uložit.
24. Soud zároveň souhlasí se žalovanou v tom, že žalobcovo dosavadní jednání neskýtá záruku, že by kterýkoli ze zvláštních opatření za účelem vycestování dodržel. Žalobce totiž nerespektoval (zneužil) evropský azylový systém a po podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 25. 4. 2025 nesetřval v Chorvatsku do doby, než o této žádosti bude rozhodnuto, nýbrž Chorvatsko obratem opustil. Žalobce nelegálně (bez potřebného povolení) překročil hranice Chorvatska a směřoval do cíle své cesty – do Německa – a již dne 27. 4. 2025 byl zadržen na česko-německých hranicích. Lze proto očekávat, že by žalobce ani v České republice nedodržel případné zvláštní opatření a ve své cestě by pokračoval. Soud dále nepřehlédl, že žalobce podle svého vlastního prohlášení na území České republiky nemá žádné vazby,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nikoho zde nezná. Soud proto přisvědčuje názoru žalovaného, že žalobce není schopen si zajistit ubytování a nemůže dodržet další navazující podmínky zvláštních opatření.

25. K žalobcovu tvrzení, že má finanční prostředky potřebné k pokrytí nákladů na vycestování celé rodiny zpět do Chorvatska, soud podotýká, že sám žalobce při podání vysvětlení dne 27. 4. 2025 uvedl, že má finanční prostředky na cestu do Chorvatska, ovšem na složení finanční záruky nikoli. Sám žalobce tedy vyloučil možnost užití zvláštního opatření ve formě finanční záruky. Pro úplnost soud dodává, že žalobce měl u sebe 12 120 rublů (cca 3 400 Kč), 340 tureckých lir (cca 200 Kč), 10,27 EUR (cca 250 Kč) a 101 Kč, tj. v přepočtu necelé 4 000 Kč. Vzhledem k tomu, že finanční záruka má podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců odpovídat výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, lze bez dalšího uzavřít, že žalobcovy finanční prostředky skutečně ke složení finanční záruky nepostačovaly. Je přitom bezpředmětné, že podle žalobce by tyto prostředky postačoval k vycestování celé jeho rodiny zpět do Chorvatska.
26. Vycházejí z těchto úvah soud nepřisvědčil názoru žalobce, že měla být užita mírnější opatření, resp. zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalobcova historie nenásvědčuje tomu, že by taková opatření dodržel, a naopak ukazuje, že by se žalobce neoprávněně pokusil vstoupit na území Německa, které bylo od počátku jeho cílem. Žalovaná podle názoru soudu dostatečně a správně zjistila skutečný stav věci, který se týká případných zvláštních opatření za účelem vycestování. Rovněž správně pak vyhodnotila, že tato opatření nelze v žalobcově případě použít. Rozhodnutí o zajištění tak bylo zcela namístě. Žalobcovo tvrzení, že se domníval, že může legálně překročit hranice Chorvatska, cestovat po Evropské unii a podat další žádost o mezinárodní ochranu v Německu, na uvedených závěrech nic nemění.
27. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaná nevzala v úvahu skutečnosti, které uvedl při podání vysvětlení ohledně vrácení se do Chorvatska v případě propuštění. Žalovaná totiž na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedla, že tomuto tvrzení o dobrovolném návratu do Chorvatska nemůže věřit, a poukázala na to, že žalobcovým cílem bylo Německo. Současně žalovaná správně upozornila na to, že Chorvatsko s Českou republikou nesousedí a nelze připustit, aby se žalobce jakožto cizinec bez platného povolení k pobytu volně pohyboval po schengenském prostoru.
28. Poté se soud zabýval námitkami týkajícími se reálnosti předání žalobce do jiného členského státu a tvrzených systémových nedostatků azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
29. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil, že „*správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti“.
31. V navazujícím rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu upřesnil, že správní orgán se v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III nemusí vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
32. Žalovaná měla v kontextu citované judikatury povinnost zkoumat, zda je předání žalobce do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, a přitom se zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti měla zabývat případnou existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie; to ovšem platí toliko za podmínek popsanych v naposledy citovaném rozsudku. Těmto povinnostem žalovaná v nyní řešené věci dostala.
33. Sám žalobce totiž při podání vysvětlení ve správním řízení dne 27. 4. 2025 uvedl, že v mu není znám žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Chorvatska. Z výpovědi samotného žalobce tedy žádné potenciální systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku nevyplynuly. Ostatně ani v žalobě žalobce žádné takové nedostatky konkrétně neoznačil. Žalovaná si zároveň opatřila informace Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, o azylovém systému Chorvatska – informace ze dne 24. 9. 2024. Žalobce netvrdil, že by se od uvedeného data situace v Chorvatsku jakkoli změnila, natož zhoršila.
34. Za určitý nedostatek chorvatského azylového řízení by bylo možné považovat, pokud by žadatel o mezinárodní ochranu dostával informace výhradně v chorvatštině, jak naznačoval žalobce při podání vysvětlení dne 27. 4. 2025. Ze zmíněné informace o azylovém systému Chorvatska však vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu má právo na tlumočníka i na bezplatné právní poradenství. Soud proto ve shodě se žalovanou považuje žalobcovo tvrzení, že v Chorvatsku neměli tlumočníka a informacím sdělovaným v chorvatštině nerozuměli, za nevěrohodné a účelové.
35. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že žalovaná nedostala povinnosti předběžného zjišťování překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů

o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Žalovaná totiž relevantní skutečnosti zjišťovala jak z výpovědi samotného žalobce, tak z aktuálních informací o azylovém řízení v Chorvatsku. Ani z těchto podkladů však žádné systémové nedostatky nezjistila.

36. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se otázkou možných systémových nedostatků azylového řízení v Chorvatsku zabývala dostatečně. Také ve vztahu k této otázce žalovaná vycházela ze správně a dostatečně zjištěného stavu věci. Své závěry žalovaná řádně popsala v napadeném rozhodnutí, a splnila tak veškeré požadavky plynoucí z výše citované judikatury.
37. V neposlední řadě se žalovaná zabývala též možnými dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správně poukázala na to, že žalobce v České republice nemá vůbec žádné vazby, jeho věk ani zdravotní stav nebrání jeho předání do Chorvatska a zásah do jeho soukromého a rodinného života je tedy zcela přiměřený. K tomu žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil.
38. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
40. Soud samostatně nerozhodoval o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť případný odkladný účinek trvá jen do skončení soudního řízení a soud o žalobě rozhodl dříve, než vůbec uplynula třicetidenní lhůta pro rozhodnutí o odkladném účinku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. června 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.